

Iš teksto išrinkti daiktavardžius ir nerasyti:
Pažymėti gimimą ir skaičius.

Šeštadienio popietę žvirblaitė Monika gėlyne iškasė duobutę, kažką į ją pašnibždėjo ir užkasė.

Pamatęs Moniką, priėjo žiurkėnas Vidas.

– Ką čia veiki? – paklausė.

– Dainelę sėju, – atsakė Monika. – Kai užaugs, turėsim savo, nereikės iš vabaliukų skolintis.

– Tik per anksti nenuskink, – patarė jai Vidas ir papasakojo istoriją apie sūrį.

Praėjusią gimimo dieną gavo jis dovanų sūrį. Sūris buvo didelis, skanus, todėl Vidas sumanė jį pasodinti: vienas sūris – gerai, o daug sūrių – daug geriau.

Pasodino. Kiekvieną dieną žemę pureno, pienu laistė.

Ir išaugo didžiulis sūrio medis, visas aplipęs mažais sūriukais.

Vaikščiojo Vidas apie medį vieną dieną, vaikščiojo antrą...

Nebeįtvėrė. Ėmė ir nuraškė sūriukus.

– Paskubėjau, – baigė pasakoti Vidas, – dar neprinokę buvo, per sūrūs.

2 Kuriuose iš Sigito Poškaus pasakaitės išrašytuose žodžiuose nėra mišriųjų dvigarsių? Išbrauk tuos žodžius.

Nenuskink, dovanų, per anksti, žvirblaitė, didelis, žiurkėnas, vabaliukų, turėsim, skolintis, patarė, gimimo, skanus, sumanė, pasodinti, pasodino, pureno, neprinokę.

3 Iš pirmo pratimo teksto išrašyk žodžių su raide slapuke – netariama i.

Šeštadienio,

KĄ BYLOJO AŽUOLAS

Aš savo vaikišku glėbiu
Dar qžuolo neapglėbiu,
Tad, pasistiebęs lig šakų,
Šilų galiūnui taip šneku:

– Vai medi, skaldytas žaibų,
Iš kur tiek sėmeisi jėgų,
Kad, nepalūžęs audroje,
Grumies lyg milžinas su ja?

Viršūnėj supdamas arus,
Man ošia qžuolas stiprus:
– Į saulę keldamas šakas,
Semiuos jėgų iš žemės aš...

Velėna tėviškės šventos
Mane gaivina nuolatos.
Be jos aš mirštu ir silpstu,
Be jos nuvystumei ir tu.

AŽUOLAS

Sena legenda pasakoja, kad tuo metu, kai medžių motina visiems medžiams dalijo galybę ir jėgą, ažuolas vienas klaidžiojo po pasaulį. Jam sugrįžus motina paklausė, kokios stiprybės ar jėgos jis norėtų. „Norėčiau ypatingos, tokios, kokios dar nė vienas medis nebuvo turėjęs. Ji turi būti tokia, kad praverstų ir man, ir žmonėms”, – paprašė ažuolas, ir matyt, jo noras buvo išpildytas.

Ažuolą senovės lietuviai laikė šventu medžiu, nedrįso jo liesti kirviu, o į ažuolynus ėjo tik su žynio leidimu. Šis medis dažnai minimas dainose, pasakose ir sakmėse.

Ažuolas auga lėtai ir užauga aukštas, stiprus, galingas ir didingas. Jis ilgai gyvenantis ir labai atsparus medis. Net per šalčiausias žiemas jis neiššąla. Ažuolą kaip stiprybės simbolį žmonės visada labai gerbė. Iš ažuolo dirbdinosi pačius stipriausius įrankius, drožė skulptūras. Iš tvirtos medienos gaminami baldai, parketas. Anksčiau ažuolo mediena plačiai naudota laivų statyboje.

Visų ažuolų ažuolas Lietuvoje yra Stelmužės ažuolas, augantis Zarasų rajone. Manoma, kad tai – vienas iš seniausių ažuolų Europoje. Jis turi daugiau kaip 1500 metų. Stelmužės ažuolo kamieną aštuonetas vyrų vos apglėbia.

AR ŽINAI, KAD...

- *Ažuolo gilės maistingumu prilygsta javų grūdams. Ypatingai qžuolo giles mėgsta ėsti kiaulės, kiškiai, pelės, voverės, šernai. Taip pat qžuolo gilių kava mėgaujasi ir žmonės.*
- *Lietuvoje daugiau kaip 100 ažuolų paskelbti gamtos paminklais.*